

I det hele må der dog nok sættes spørgsmålstegn ved den megen indsats, der er ofret på udgaven. Hovedparten af brevstoffet kunne have været grundlag for en god afhandling om Vodskov; men det synes ikke at have været nødvendigt at gå vejen om ad det store apparat, der her er samlet; det vil måske endda føre til, at ingen får lyst til at skrive en Vodskov-biografi.

Vagn Dybdahl

Poul Møller: *Politik på vrangen*. (Stig Vendekær's Forlag, 1974). 183 s.

Bogen er en gennemgang af en række problemer inden for den politiske sociologi, nærmest specielt inden for partiernes indre liv: partilederen, dennes »garde«, partidisciplinen m.m. samt forskellige taktiske spørgsmål: massemedier, bevidste indiskretioner osv. Alt dette belyses gennem den fhv. finansministers egne erfaringer; herved bliver den også i nogen grad erindringer. For at tage det sidste først. Det vil være nødvendigt for enhver, der beskæftiger sig med 50'ernes og 60'ernes politiske historie at konsultere bogen, som indeholder en række konkrete oplysninger om en række situationer og tendenser, som må tages med i analysen af forskellige forhold. Det er måske ikke overvældende meget; men det er der, og en del af det er væsentligt.

For så vidt gælder det væsentlige, nemlig behandlingen af en række elementer af det politiske livs former, da er det en inspirerende bog. Enhver historiker vil have nytte af læsningen og vil kunne hente inspiration i den.

Det må dog føjes til, at meget vil være særdeles velkendt. Hvad mere er, at det også kan være farlig læsning i den forstand, at det måske kan lede til tolkninger i en lang række tilfælde, hvor det hele ikke er nær så gennemtænkt og planlagt, som bogen efterlader indtrykket af, at det altid vil være.

Når dette er sagt, må det også siges, at bogen er farlig på to måder. Trods forfatterens velkendte omfattende historiske viden efterlader bogen indtrykket af, at de mange »ufine« metoder er noget, der særlig hører vor tid til – dette fører let til en særlig nedvurdering af de nuværende politikere. Den anden farlige omstændighed er, at det hele kører på forholdene inden for det politiske liv, skønt hovedparten af det, der siges, i virkeligheden gælder for alle typer af organiseret samvirke mellem mennesker: lærerkollegier, videnskabelige sammenslutninger, idrætsbevægelse, store erhvervsvirksomheder osv. Dette burde have været sagt ganske klart; ikke alle læsere vil erkende dette. Forfatteren må vel selv vide det, og burde bogen da ikke have været sat ind i dette noget videre perspektiv?

Vagn Dybdahl

Frode Jakobsen: *I Danmarks frihedsråd. I-II*. (Gyldendal, 1975). 237, 231 s.

I forordet til sit 2-bindsværk, »I Danmarks Frihedsraad«, karakteriserer Frode Jakobsen sin bog som »et historisk kildeskrift«. Han understreger energisk, at bogen ikke er historieskrivning, hverken Frihedsraadets hi-